

PIATA KAPITOLA

Toto mi bol čert dlhý.

Moja škola je zničená. Môj brat je s veľkou pravdepodobnosťou mŕtvy. A my opäť sedíme v autobuse a mierime do San Alejandra, akoby sa nechumelilo. A ešte k tomu všetkému mám Geminiho Twaina ako svoju osobnú gorilu.

Prečo ja?

Nie som Ester, ktorá je potomkom jedného zo zakladateľov školy. Moja rodina nebola bohatá, mocná ani známa. Áno, Dakkarovci študovali na Hápečku po celé generácie, ale to aj kopa ďalších rodín. Dokonca nie som ani jediná v skupine, kto pri útoku zrejme prišiel o súrodenca. Brat Brigid Salterovej je – *bol* – tretiak. Kay Ramsayová mala sestru o rok staršiu než my. Brigid s Kay teraz vyzerajú, že by ich zrazil na zem aj slabý vánok, no bodygarda im nikto nepridelil.

Doktor Hewett sedí v prednom rade a hľadí do tabletu. Ostrovčeky spotených flakov na košeli sa mu zliali do celých kontinentov.

Môžem len dúfať, že jeho drony objavia v Hápečku niekoho, kto prežil.

Nepodarilo sa mi poslať správu Devovi. Neprekvapuje ma to. Celá oblasť je ešte vždy bez signálu, ale skúsiť som to musela. Hewett nám

už zabavil mobily a zamkol ich do trezoru, takže si pripadá, akoby som sa snažila fungovať s jednou rukou prilepenou za chrbtom.

Profesor tvrdí, že jeho drony zburcujú záchranárov. Stále čakám, kedy sa okolo nás preženú sanitky s policajnými a hasičskými autami. Toto je jediná cesta, po ktorej môžu ísť. Zatiaľ nič. Škola bola taká izolovaná, že pokiaľ Hewett neupovedomí úrady, môže trvať niekoľko hodín, kým si niekto všimne, že sa do mora zrútil veľký kus zeme.

Niečoho podobného sa bojím už dva roky, povedal.

Prečo nás teda *nevaroval*?

Možno to bola náhoda, že moji rodičia pred dvoma rokmi zahynuli počas vedeckej expedície pre Hardingovu-Pencroftovu akadémiu. *Tragická nehoda*, dozvedeli sme sa. Kedykoľvek som sa pýtala na podrobnosti – prečo Tarun a Sita Dakkarovci išli na expedíciu pre Hápečko a čo vlastne hľadali –, vedenie školy zachvátila selektívna amnézia. Myslela som si, že sa ma snažia chrániť, nechávajú ma popasovať sa so smútkom za pomoci doktora Francisa.

Teraz by som za to ruku do ohňa nedala.

Odrazu sa mi pred očami vybaví obrázok Amelie Leahyovej, kapitánky delfínov a Devovej priateľky, ako sa dnes ráno vyvalovala na slnkom zaliatom nádvorí. Usmiala sa na mňa a zažrela mi veľa šťastia.

Amelia bola šťastím bez seba, že končí školu. Mala veľké plány: výcvikové stredisko námornej pechoty pre komunikáciu v Twentynine Palms. Za päť rokov v Hápečku sa naučila dvanásť jazykov. Dokázala prelomiť lingvistické kódy, na ktorých si vylámali zuby aj naši učitelia. Jej cieľom bolo stať sa najmladšou veliteľkou výzvednej služby v histórii námornej pechoty. A teraz je mŕtva.

Nútím pľúca, aby ďalej naberali vzduch a zase ho vydychovali. Veľmi sa mi to nedarí. Začínam plakať a trasiem sa od zlosti. Ako to, že sa dokážem ovládnuť, keď myslím na Deva, a potom sa zosypem pri pomyslení, že zomrelo jeho dievča? Čo je to so mnou?

„No tak, zlatko...“ Nelinha mi položí ruku na plece. Zdá sa, že nevie, čo viac povedať. A tak mi iba podá balíček vreckoviek.